

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/487/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7111231776
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7111231776.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu X. V. L., L.C.I., F., Ú. X, K.: XX XXX XXX, proti žalovanému C. L., V., Č. X, V., o zaplatenie 524,58 € s prísl., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného A. W. I. I. L.E. Q., T., W.. N. X, K.: XX XXX XXX, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu 15C/324/2012-92 z 27.8.2013 Okresného súdu Košice II

rozhodol:

M e n í uznesenie tak, že žalobca nie je povinný zaplatiť na účet zástupcu vedľajšieho účastníka trovy konania 102,17 €.

Žalobcovi sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania a vedľajší účastník nemá právo na ich náhradu.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) uznesením konanie zastavil, vrátil žalobcovi krátený súdny poplatok 24,37 €, prostredníctvom Daňového úradu Bratislava, do 15 dní od doručenia odpisu právoplatného uznesenia, žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť na účet zástupcu vedľajšieho účastníka konania trovy konania 102,17 €, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Proti uvedenému rozhodnutiu v časti, v ktorej bol zaviazaný na úhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi, podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd v odôvodnení uznesenia, citujúc znenie § 146 ods.2 O. s. p., uzavrel, že nakoľko nie sú splnené predpoklady pre vyslovenie povinnosti na náhradu trov konania žalovaným podľa druhej vety cit. ust., pretože dôvodom späťvzatia nebolo správanie žalovaného, ale dôvodne uplatnená námietka premlčania vznesená vedľajším účastníkom, ktorý vystupuje na jeho podporu, z procesného hľadiska platí, že žalobca zavinil zastavenie konania a je povinný nahradiť trovy konania žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi, ktorý v konaní vystupuje na podporu žalovaného. Uviedol, že žalovaný si v konaní neuplatnil náhradu trov konania a zo spisu zistil, že žiadne trovy konania mu ani nevznikli, z uvedeného dôvodu mu náhradu trov konania nepriznal, že vedľajší účastník elektronickým podaním, doručeným mu 16.7.2013, ktorým vzniesol námietku premlčania celej pohľadávky uplatnenej žalobcom, si zároveň vyčíslil trovy právneho zast. 102,17 € za zastúpenie advokátom v tomto konaní za 2 úkony právnej služby po 34,85 € a 2 x režijný paušál 7,81 €, že si uplatnil aj 20 % DPH, keďže je registrovaný ako jej platiteľ a, že mu priznal náhradu trov právneho zast., keďže bol zastúpený advokátom, a to 102,17 € za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zast. a vyjadrenie, doručené mu 16.7.2013), z toho 1 úkon po 34,85 € + 2 x režijný paušál 7,81 € + 20 % DPH, pretože zák. nevylučuje, aby osoba, ktorá má právnické vzdelanie, resp. spoločnosť, ktorej členmi sú osoby s právnickým vzdelaním, sa nemali, resp. nemohli dať zastupovať advokátom.

Žalobca v odvolaní si dovoľil poukázať na to, že cieľom vedľajšieho účastníka je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zák. o ochrane spotrebiteľa (§ 3 ods.5 zák.č.250/07 Z. z.), zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii

vedľajšieho účastníka (§ 93 ods.2 O. s. p.) a zastával názor, že vedľajší účastník musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, že podľa údajov registrácie Ministerstvom vnútra SR samotný vedľajší účastník má v radoch členov, ktorí majú evidentne právnické vzdelanie, že podľa § 25 zák.č.250/07 Z. z. má pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva, že tieto právne závery ustálil aj Krajský súd (ďalej len KS) v Bratislave vo svojom rozhodnutí 5Co/26/2012, ako aj v rozhodnutí 3Cob/259/2011, ktorý v obdobných prípadoch nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zast., že - ako vyplýva z dôvodovej správy k zák.č.384/08 Z. z. - cieľom novelizácie O. s. p. bolo posilniť ochranu spotrebiteľa v sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv a umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby, najmä združenia na ochranu spotrebiteľov a, že má za to, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne aj personálne vybavené a odborne kompetentné, že vedľajší účastník vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu žalovaného a to oznámením o vstupe do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania, že z uvedeného je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Zastával názor, že len na základe skutočností, že žalovaným je spotrebiteľ, bez akýchkoľvek vedomostí o predmete a stave konania, je nemožné pripraviť sa na zastupovanie v tej ktorej veci a teda naplniť podstatu právneho úkonu - príprava a prevzatie právneho zast., že vedľajší účastník viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu a, že na uvedené upozornil aj KS v Košiciach v rozhodnutí 6Co/141/2012, že paušálny vstup vedľajšieho účastníka, zastúpeného advokátom, do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zast., že KS v Banskej Bystrici v rozhodnutí 17Co/91/2012 a obdobne aj KS v Bratislave v rozhodnutí 9Co/420/2012 vyjadril dôvodné podozrenie, že skutočným cieľom vedľajšieho účastníka nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa, ale zárobková činnosť jeho zástupcu, že účelom civilného procesu ako takého je poskytovanie ochrany porušeným alebo ohrozeným, subjektívnym hmotným právam a právom chráneným záujmom, že situácie, keď sa civilné konanie zneužíva, a to i vzhľadom na samotný jeho priebeh v konkrétnej veci, iba na získanie náhrady trov konania, nie sú v súlade s týmto vymedzením a, že na priznanie náhrady trov konania je nevyhnutné splnenie podmienok vyžadovaných § 142 ods.1 O. s. p. a to najmä účelnosť vynaložených trov konania. V zmysle uvedeného zastával názor, že trovy konania vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, že v predmetnom konaní nevystupuje ako splnomocnený zástupca žalovaných, pričom títo o jeho vstupe do konania pravdepodobne ani nemali žiadnu vedomosť, čo vyjadril aj KS v Prešove v rozhodnutí 13Co/35/2012, ako aj v rozhodnutí 13Co/36/2012. Dovolil si upozorniť, že súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl.47 ods.2 a 3 Ústavy SR, keďže tieto trovy neboli účelne vynaložené a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania a, že obdobný názor vyslovil Ústavný súd SR v náleze II.ÚS78/03. Poukázal na to, že súd by mal pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov konania skúmať účelnosť vynaložených trov konania uplatnených účastníkom, že účelnosť je vlastnosť, ktorá sleduje naplnenie cieľa a opodstatnená je v prípade, že vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje jej medze a, že by mala byť posudzovaná pri každom úkone právnej služby samostatne. Zastával názor, že odmenu za úkony právnej služby poskytnuté zástupcom vedľajšiemu účastníkovi v súdnej veci nemožno považovať za účelne vynaložené trovy, že nárok na náhradu trov právneho zast. nemožno priznať, ak sa určité procesné podanie nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, procesne významných skutočností, že uvedené možno aplikovať aj na podania advokáta, ktoré neobsahujú žiadne skutočnosti, vzťahujúce sa na predmet sporu, na skutočnosti, ktoré zostali medzi účastníkmi konania sporné a treba ich dokazovať a sú významné pre posúdenie veci samej a, že činnosť vedľajšieho účastníka rozhodne nemožno považovať za tak odborne náročnú, že by si vyžadovala úplné právnické vzdelanie. Poukázal ďalej na to, že uvedené potvrdil vo svojom rozhodnutí 10Co/220/2012 aj KS v Žiline, že podania vedľajšieho účastníka sú abstraktné, všeobecné bez znalosti prejednávanej veci s automaticky uplatňovanou nedôvodnou námietkou premlčania, že rovnako nie je zriedkavý jeho postup, kedy súčasne s oznámením o vstupe do konania podá aj odpor proti platobnému rozkazu, napriek tomu, že tento ešte ani nebol vydaný a, že uvedené potvrdzuje, že paušálne vstupuje do konaní, o ktorých stave nemá žiadnu vedomosť. Zároveň zastával názor, že skutočnosť, že súd účastníkovi právo na náhradu trov konania neprizná, sama o sebe neznamená popretie rovnosti podmienok v konkrétnom

súdnom konaní, a ani odňatie procesného práva účastníka na zastúpenie advokátom a, že uvedený právny názor potvrdili rôzne senáty viacerých KS (uviedol sp. zn. 8 rozhodnutí KS v Bratislave, 5 rozhodnutí KS v Banskej Bystrici, 6 rozhodnutí KS v Košiciach, 5 rozhodnutí KS v Nitre, 5 rozhodnutí KS v Prešove, 1 rozhodnutia KS v Trnave a 5 rozhodnutí KS v Žiline). Podotkol, že má vedomosť, že vedľajší účastník v súvislosti s dôvodnosťou priznania trov poukazuje na § 137 O. s. p. a na ust. Charty základných práv EÚ, ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ. K uvedenému si dovolil uviesť, že vedľajší účastník žalovaného v konaní nezastupuje, z uvedeného dôvodu nemožno argumentovať uvedeným ust., nakoľko to priznáva náhradu hotových výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zast. v konaní podľa osobitného predpisu, čiže ide najmä o Centrum právnej pomoci a, že obdobný právny názor vyjadril KS v Prešove v rozhodnutí 13Co/40/2012. Mal za to, že ust. Charty základných práv EÚ, ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, sa týkajú všeobecne ochrany spotrebiteľa, že žiadne z predmetných ust. nepoukazuje na to, že by sa združenia na ochranu práv spotrebiteľa mali nechávať zastupovať advokátmi, ale len na to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby. Z uvedených dôvodov považoval právne zast. vedľajšieho účastníka v konaní za nadbytočné, účelové a nehospodárne a navrhol napadnutý výrok o trovách konania preskúmať a v zmysle § 220 O. s. p. ho zmeniť tak, že vedľajšiemu účastníkovi sa náhrada trov konania neprizná. Zároveň si uplatnil trovy konania v odvolacom konaní 19,33 € s DPH, ktoré vyčíslil.

Vedľajší účastník vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že čo sa týka odvolacích námietok, zameraných proti nemu a proti priznaniu náhrady trov konania a ich výšky, tak podľa § 93 ods.4 O. s. p. má v konaní rovnaké práva a povinnosti, ako účastník, koná však iba sám za seba. Pokiaľ žalobca považuje na základe nejasných argumentov nim uplatnené trovy konania za neúčelné, podotkol, že judikatúra krajských súdov SR sa s touto námietkou dávno vypořádala, čo podporuje poukázaním zo stoviek rozhodnutí iba na niektoré z nich: K svojmu právu na náhradu trov konania poukázal zo stoviek rozhodnutí, podľa jednotlivých senátov krajských súdov, príkladmo aspoň na 1 z toho ktorého senátu, a to na: 14 rozhodnutí (1 rozsudok a 13 uznesení) KS Košice, 20 rozhodnutí (7 rozsudky a 13 uznesení) KS Prešov, 6 rozhodnutí (1 rozsudok a 5 uznesení) KS Banská Bystrica, 1 rozsudok KS Bratislava, 3 uznesenia KS Trnava, 4 rozhodnutia (1 rozsudok a 3 uznesenia) KS Nitra, 2 uznesenia KS Žilina a 4 uznesenia KS Trenčín (uviedol ich sp. zn. a deň ich vydania). V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR 7Cdo93/2012 z 19.7.2012, z ktorého citoval. V prípade späťvzatia žaloby a s tým súvisiacim rozhodnutím o trovách konania, osobitne dal do pozornosti najnovší Občiansky súdny poriadok Komentár - I. diel, 2. Vydanie 2012, autorov Števček/Ficová a kolektív, Beckovej edície komentovaných zákonov, nakladateľstva C.H.Beck, str.521-525, z ktorého vybral (citoval). K tomu citoval z nálezu Ústavného súdu I.ÚS463/2012 z 12.12.2012. Za zjavne absurdné označil, ak žalobca, ako účastník konania zastúpený advokátom, upiera právo na zastúpenie advokátom inému účastníkovi. Pripomenul, že v prípade žalobcu ide o nadnárodnú korporáciu, ktorá za posledné 2 roky vykázala tržby v hodnote takmer 1 miliardy € a v jeho prípade sa jedná o nemajetné združenie, ktorému dáva legitímáciu na jeho činnosť samotný zák. o ochrane spotrebiteľa a túto činnosť priamo vyžaduje aj čl.169 Zmluvy o fungovaní EU (jeho znenie citoval) a, že účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno odvodiť z čl.47 ods.2 Ústavy (aj jeho znenie citoval). Uviedol ďalej, že samotná skutočnosť, že má principiálne právo na náhradu trov konania, nie je - dúfa - medzi účastníkmi sporná, napriek tomu si dovolil poukázať na uznesenie 5Cdo71/2010 z 9.6.2010 Najvyššieho súdu SR, ako aj na prvé vydanie komentára k O. s. p., ktoré boli vydané v Nakladateľstvi C.H. Beck (napr. Števček/Ficová a kol. Občiansky súdny poriadok, komentár, I. vydanie 2011, príp. Drápal/Bureš a kol. Občianský súdny poriadok, komentár, I. vydání 2009). Osobitne dal do pozornosti, najnovší Občiansky súdny poriadok Komentár - I. diel, 2. Vydanie 2012, autorov Števček/Ficová a kolektív, Beckovej edície komentovaných zákonov, nakladateľstva C.H.Beck, str.27-331. Na podporu svojich argumentov poukázal na uznesenie KS Košice 6Co/132/2013 z 30.9.2013, z ktorého citoval. Poukázal ďalej na to, že žalobca nepovažuje trovy konania na jeho strane za účelne vynaložené ale fakt, že jeho vlastné žaloby a odvolania, ktoré sú v každom jednom prípade, bez ohľadu na skutkový stav veci totožné a sú automaticky generované softvérom, mu ale nebráni považovať trovy jeho právneho zast. za účelne vynaložené a, že aj vzhľadom na uvedené skutočnosti je zrejmé, že žalobca vyvíja enormné úsilie na to, aby súd presvedčil o neúčelnosti jeho právneho zast., napriek zjavnému fakt, že všetky výtky žalobcu sa vzťahujú práve na neho samého. Tvrdil ďalej, že je nerozhodné akú mal vedomosť o predmete sporu pred vstupom do konania, ale z povahy veci vyplýva, že jeho vedomosť postačovala na to, aby sa stal vedľajším účastníkom, čo sa stalo, nakoľko s ním súd v tomto postavení koná, že jemu sa zdá normálne a logické, že pred vstupom do konania nemohol mať o predmete sporu iné informácie, ako tie, ktoré získal žiadosťou predsedovi súdu, v zmysle platných predpisov, že nie je mu jasné, na základe akých ust. zák. by sa mal mať možnosť oboznámiť

so žalobou a prílohami skôr, ako sa stal vedľajším účastníkom, že nakoľko udalosti sa vyvíjajú v príčinnej súvislosti od minulosti cez prítomnosť do budúcnosti, musel sa stať najprv vedľajším účastníkom a až s týmto jeho procesným postavením je spojené právo na doručenie žaloby s prílohami, že nakoľko súd s nim ako s vedľajším účastníkom zast. zástupcom koná a on takto koná so súdom, nemali by byť pochybnosti o tom, že musel byť uskutočnený právny úkon, na základe ktorého vznikol medzi nim a jeho zástupcom právny vzťah s obsahom, ktorý umožnil, že súd s nim ako s vedľajším účastníkom, zast. zástupcom koná, nemali by preto byť pochybnosti o tom, že bol uskutočnený úkon právnej služby prevzatie a príprava zast. vrátane prvej porady s klientom. Zdôraznil, že s touto otázkou sa už krajské sudy SR vo svojich rozhodnutiach vysporiadali, napr. uznesením KS Košice ICo/247/2012 z 31.10.2012, 2Co/285/2012 zo 17.12.2012 (z neho vybral, resp. citoval), 2Cob/104/2012 z 29.6.2012, KS Prešov 8Co/69/2012 z 26.7.2012, 14Co/81/2012 z 11.12.2012, KS Banská Bystrica 15Co/92/2012 z 10.5.2012 a 15Co/214/2012. Upozornil, že nemôže súhlasiť s argumentom cit. žalobcom v jeho odvolaní, že pre jeho paušálny vstup do konaní nebol žiadny dôvod a položil otázku, ako inak vyjadriť, že dôvod na jeho vstup do konania bol, ak výsledkom je späťvzatie žaloby v celom rozsahu a, že žalobca tento svoj krok nevykonal bezdôvodne. Čo sa týka argumentu, že jeho vstupy do konaní iba zbytočne navyšujú trovy konania a navodzujú dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zast., tvrdil, že nemá - podľa jeho názoru - absolútne žiadne logické vysvetlenie, že náhrada trov konania patrí iba úspešnému účastníkovi konania, teda prvým predpokladom okrem účelnosti trov, je úspešnosť účastníka a pýtal sa, ako by v konaniach mohol zabezpečiť úspech účastníka, na strane ktorého do konania vstúpil, ak by účelom jeho vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, že žalobca zjavne prejavuje nevôľu nad tým, že spotrebiteľov priamo nezastupuje, ale vstupuje do konaní ako vedľajší účastník na podporu spotrebiteľov, napriek tomu, že na prvej strane odvolania konštatuje čo je cieľom združenia, vrátane vstupovania do súdnych konaní v pozícii vedľajšieho účastníka podľa § 93 ods.2 O. s. p., že rozhodol sa v tomto konaní vystupovať v pozícii vedľajšieho účastníka a ako vedľajší účastník koná iba sám za seba a žalobca by mal túto alternatívu pôsobenia v konaní bez ďalšieho akceptovať, nakoľko ide o postup zákonný. Pokiaľ žalobca konštatuje, že jeho podania sú abstraktné, všeobecné bez znalosti prejednávanej veci s automaticky uplatňovanou nedôvodnou námietkou premlčania a neobsahujú žiadne skutočnosti, vzťahujúce sa na predmet sporu, na skutočnosti, ktoré zostali medzi účastníkmi sporné a treba ich dokazovať, a sú významné pre posúdenie veci samej, uviedol, že nemôže s týmto konštatovaním súhlasiť, že tvrdenie, že jeho podania sú abstraktné, všeobecné a bez znalosti prejednávanej veci, nie je pravdivé, nakoľko jeho podania sa nazývajú vyjadrenia k žalobe, tzn. že žalobu musí mať najprv k dispozícii, aby k nej mohol zaujať stanovisko a, že automaticky uplatňuje nedôvodnú námietku premlčania sa taktiež nezakladá na pravde, pretože v každom jeho vyjadrení k žalobe je popísaný postup, ako k dôvodnému vznoseniu námietky premlčania dospel. Navyše poukázal na skutočnosť, že týmito vyjadreniami reaguje na rovnaké žaloby žalobcu. Podotkol, že nie je mu jasné, prečo by pri vznášaní námietky premlčania mal v každej veci používať nejaké inovované formulácie, navyše, ak by boli jeho vyjadrenia tak nedostatočné, ako sa ich snaží ilustrovať žalobca, nezabezpečil by spotrebiteľom úspech v konaní. Na podporu svojich argumentov poukázal na odôvodnenie uznesenia KS Banská Bystrica 16Co/291/2013 z 3.7.2013, z ktorého vybral (citoval). K výkladu § 137 O. s. p., ktorý podáva žalobca, si dovoľil uviesť, že ho vytrháva z kontextu a prehliada, že § 137 sa týka aj účastníkov a ich zástupcov. V tejto súvislosti poukázal na § 93 ods.4 O. s. p., že v konaní má rovnaké práva a povinnosti ako účastník, neexistuje preto žiaden právny dôvod, aby bol obmedzovaný v ústavnom práve na právne služby, a práve na náhradu trov konania a to o to viac, ak je takýmto vedľajším účastníkom združenie na ochranu spotrebiteľov, ktoré plní úlohy všeobecného záujmu tak z hľadiska práva úijného, ako aj práva vnútroštátneho. V tomto smere si dovoľil poukázať aj na komentár a poukázal, napr. aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR 2Obdo/27/2012 z 27.8.2012. K tomu z uznesenia KS Prešov 20Co/127/2013 z 30.8.2013 vybral (citoval). Podotkol tiež, že pozoruhodné je - podľa jeho názoru - to, ako spoločnosti, ktorá za posledné 2 roky vykázala tržby vo výške takmer 1 miliardy € a len na Slovensku zamestnáva 230 osôb, prekáža zákonná činnosť nemajetného združenia na ochranu spotrebiteľa. Napokon uviedol, že celé odvolanie žalobcu mu vyznieva tak, ako keby si od súdu nárokoval, aby ochraňoval hospodárske záujmy na jeho strane, v spotrebiteľských veciach však ide podľa čl.169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ o podporu záujmov spotrebiteľov, o zaistenie vysokej úrovne ich ochrany, ochranu ich zdravia, bezpečnosti a hospodárskych záujmov, o podporu ich práv na informácie, vzdelávanie a práva združovať sa na ochranu svojich záujmov a z tohto vyplýva aj ochrana hospodárskych záujmov združenia. Z uvedených dôvodov navrhol napadnuté uznesenie, ako vecne správne potvrdiť a priznať mu náhradu odvolacích trov podľa vyhl.č.655/04 Z. z., ktoré podrobne vyčíslil.

Uznesenie, okrem výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka, nebolo odvolaním napadnuté, nadobudlo právoplatnosť (§ 206 ods.1,3 O. s. p.), preto nebolo v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmané.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a zistil, že neboli splnené podmienky na potvrdenie (§ 219) uznesenia, ani na jeho zrušenie (§ 221 ods.1), preto ho, podľa § 220 O. s. p., zmenil tak, že žalobca nie je povinný zaplatiť na účet zástupcu vedľajšieho účastníka trovy konania 102,17 €.

V prejednávanej veci trovy vynaložené vedľajším účastníkom, pozostávajúce z trov právneho zast., nie sú v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania, preto ich nemožno považovať za účelne vynaložené. Je potrebné poukázať i na skutočnosť, že vedľajší účastník - vzhľadom na svoj cieľ - bol vytvorený na ochranu spotrebiteľa, že i podľa samotného § 9 bod 5. jeho Stanov sú jeho výdavkami výdavky na financovanie jeho účelu a výdavky na jeho správu, teda z uvedeného vyplýva, že samotný vedľajší účastník je spôsobilý a schopný chrániť záujmy spotrebiteľa. Vedľajší účastník má právo zvoliť si pri účasti v konaní zástupcu, avšak takto vynaložené trovy nemožno považovať za účelne bránenie práva samotného účastníka v konaní. Právo na právnu pomoc sa priznáva každému, tak fyzickej, ako aj právnickej osobe, ak vystupuje v spore ako žalovaná strana a hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v Čl.47 ods.2 Ústavy SR majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkom, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc, že súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania a v tejto súvislosti má vedľajší účastník rovnaké možnosti ako ktorýkoľvek iný účastník v konaní v súvislosti so svojím zast. v rámci zák. upravených možností, t. j. nie je vopred vylúčený z možnosti zvoliť si na svoje zast. advokáta, avšak tým, že sa mu neprizná náhrada trov konania - trov právneho zast., pretože sa nepovažujú za účelne vynaložené, lebo neboli v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania (nález II.ÚS 78/03 z 9.9.2004 Ústavného súdu SR), nie je porušené jeho základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa Čl.47 ods.2 a 3 Ústavy SR. Znenie § 137 O. s. p. (účinné od 1.1.2012) síce medzi trovy konania zahŕňa i náhradu výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, avšak ide o náhradu výdavkov právnickej osoby, nie o odmenu za zast., ak je zástupcom advokát tejto právnickej osoby. Napokon treba dodať, že paušálny vstup vedľajšieho účastníka do všetkých konaní, v ktorých žalobca vystupuje, bez zreteľa na stav konkrétneho súdneho konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť jeho úkonov, nemožno považovať za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ svojej činnosti. S prihliadnutím na cieľ vedľajšieho účastníka, ktorým je ochrana a presadzovanie oprávnených záujmov spotrebiteľa, a na konkrétne okolnosti prípadu a to najmä skutočnosť, že vstúpil do konania ako profesná organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu, a splnomocnil na svoje zast. advokáta, hoci zo samotnej jeho podstaty vyplýva, že musí byť schopný pomáhať tomu účastníkovi konania, na strane ktorého vstupuje do konania, nemožno - ako už bolo uvedené - považovať jeho trovy za účelne vynaložené a tiež nemožno opomenúť skutočnosť známu odvolaciemu súdu z iných vecí, v ktorých je ten istý žalobca, ako v prejednávanej veci, že aj iné subjekty s rovnakým predmetom činnosti (cieľom) ako vedľajší účastník, vstupujú do toho istého konania na strane žalovaného ako vedľajší účastník a na svoje zast. splnomocňujú advokáta, čo nutne vedie k úvahe, že primárnou pohnútkou pre vstup do konania nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Vedľajší účastník nemal v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov, žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nebola podľa § 150 ods.1 O. s. p. priznaná so zreteľom na dôvody hodné osobitného zreteľa, spočívajúce v povahe uplatneného nároku a žalovaný žiadne trovy neuplatnil.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.